

[Justitsministeren.]

deri — jeg beder det ærede medlem fru Erna Sørensen drøfte spørgsmålet med det ærede medlem hr. Thestrup — ligger der vel nok en større realitet i dette end for andre medlemmer af det høje ting. Jeg kan måske udtrykke det på den måde, at vi, der har deltaget i dette arbejde i forhandlinger i Nordisk Råd — og det har jeg haft den glæde at gøre i de sidste to samlinger — føler, at der er noget mere realitet i tanken om det nordiske samarbejde, argumentet bliver stærkere for os end for andre, og kan måske opveje de særinteresser, som ellers måtte melde sig. Jeg vil gerne gøre den principielle bemærkning ud fra de erfaringer, jeg har — og jeg tror, den deles af det ærede medlem fru Nina Andersen — at der ligger mere i argumentet end blot dette at kunne sige, at det er et nordisk samarbejde. Vil man det nordiske samarbejde, må man også indstille sig på, at man på forskellige områder må bøje sig for, hvad de andre måtte ønske — ganske som jeg jo også nu og da må bøje mig for, hvad det ærede medlem fru Erna Sørensen ønsker, selvom jeg måske ikke synes, det er helt rigtigt.

Hvad angår 12 års grænsen, er det jo rigtigt — hvad det ærede medlem fru Nina Andersen pegede på — at den nuværende grænse er en 14 års grænse; men det, der i realiteten sker, er, at hvor det drejer sig om beskyttelse af børn, der ikke tåler at få sandheden at vide, indeholder lovforslaget en beskyttelse, der strækker sig frem til det 16. år, og 12 års grænsen gælder kun, hvor man uden risiko for barnet kan lade det tage stilling.

Det ærede medlem fru Nina Andersen beskæftigede sig også med de statistiske oplysninger, der måtte kunne foreligge om dette spørgsmål. Jeg har foreløbig kun oplysningerne fra kommissionsbetænkningen, som vedrører 1949s 2. halvår, og det drejede sig dengang om ialt 1 132 adoptioner. Forholdet er det, at kun i godt 61 pct. af disse tilfælde var der tale om adoption af et fremmed plejebarn, og her er der vel næppe nogen tvivl om, at adoptionen bør være stærk. Hertil kommer 9 pct. af tilfældene, hvor en mand adopterer sin hustrus udenfor ægteskab fødte barn, og her vil jeg også tro, at vi er enige om, at man skal

anvende stærk adoption. Altså: der er på forhånd 70 pct. af tilfældene, hvor stærk adoption ubetinget bør anvendes. Tilbage er så ca. 30 pct., hvoraf ca. 17 angår tilfælde, hvor en stedfader adopterer sin hustrus ægtebarn. Nødvendigheden af en adoption i sådanne tilfælde er ikke nær så fremtrædende som i de før nævnte 70 pct. af tilfældene, og her kan det spørgsmål rejses, om det vil være rigtigt for ægtebørns vedkommende at bryde forbindelsen med faderen.

Så kommer tilsidst de tilfælde — de ca. 12 pct. — der betegnes som „andet slægtskabsforhold o. lign.“, og her gælder den samme betragtning: nødvendigheden af adoptionen er ikke den samme, den virkelige begrundelse er ikke den samme. Det ærede medlem fru Nina Andersen nævnte slægtens interesse, og jeg kan være enig med det ærede medlem i de betragtninger, hun fremførte; men jeg mener ikke, at vi i loven skal fastsætte, at adoptanten skal have slægtens — den nærmere eller fjernere slægts — tilladelse til at foretage en adoption; slægten kan jo normalt ikke blande sig ind i, om man på anden måde rager sig børn til.

Jeg er helt enig i, at den forudgående undersøgelse — det blev også nævnt af flere ordførere — inden adoptionen må være meget grundig, og jeg vil også føje til, at hvis man gennemfører bestemmelsen om kun een art adoption, nemlig stærk adoption, er det også meget vigtigt, at de bevilgende myndigheder sikrer sig, at adoptanten er gjort nøje bekendt med retsvirkningerne af adoptionen. Jeg tænker her netop på de tilfælde, som det ærede medlem fru Erna Sørensen nævnte, disse ofte horribelt udviklede tilfælde, hvor det må være rigtigt, at man sikrer sig, at de personer, der vil adoptere, nøje kender de retsvirkninger, der følger af adoptionen. Det er derfor også justitsministeriets hensigt, når loven er gennemført, at pålægge overøvrighederne og selv påse, at der gives en sådan omhyggelig vejledning, hvor dette ikke allerede er sket. I mange tilfælde ordnes adoption ved en sagførers hjælp, og jeg har vel lov til at forudsætte, at en sagfører gør sin klient nøje bekendt med, hvad han udsætter sig for ved at gennemføre adoptionen.

Flere ærede ordførere nævnte § 17, den bestemmelse, der handler om et adoptivfor-